

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 50. Fons omnium bonorum est oratio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

ciosus amor sui. Basis orationis Fides viva est, & præsentia Dei, ad quem accedendum cum simplicitate, sicut infans ad ubera matris fertur nihil discernens. Qui, dum orat, se orare considerat, non est perfectè attentus orationi, mentem enim & intentionem à Deo divertit, quem orat, ut attendat orationi, quâ orat. Et sic sæpe contingit, ut incidat in distractiones, cum eas nititur evitare. Ideo in oratione valde commendatur simplicitas, quâcunque alienâ consideratione sublatâ, ferventiùs siquidem orat, qui nescit se orare, soli Deo attendens quem orat. Nulli autem evagationi obnoxia mens erit, quæ Deum semper præsentem habuerit. Nam quò evagari poterit, quæ se totam in oceanum immensæ Divinitatis immerferit? Quocumque se vertat, inde numquam emerget. Quod si Deo permittente multæ contingant distractiones, non erit oranti inutilis oratio sua, si in illis expellendis strenuè dimicaverit. Aderit Deus decertanti, quamvis procul videatur abesse. Faciliùs tamen vincuntur avertendo ab eis mentem, easque spernendo, quàm contra pugnando: eâ enim pugna sæpe fit, ut fortius animo imprimantur, & magis infestæ sint. Oratio arida, & expers omnis consolationis è o gratior est Deo, quò minùs grata naturæ est.

§. XLIX.

Gratia, & modus Orationis duplex.

Sicut viatores, dum iter agunt, semper locum ita qui orant, ad finem orationis, qui est unio cum Deo, animi intentionem indefinenter dirigere debent, eo sibi præfixo scopo, ut sublati impedimentis ad eam unionem disponantur. Inanis est orantium labor, si aliud in oratione exquirunt. Cum verò duplex sit oratio, una communis, quæ conatu & industriâ nostrâ fit, præveniente tamen, & cooperante gratiâ Dei, nemo enim, ut docet Apostolus (1. Cor. 12: 5.) potest dicere Dominus *JESUS*, nisi in Spiritu sancto; altera singularis & infusa, quæ non est in potestate nostra, sed à Deo infunditur, quibus & quando vult; utraque sanè desiderari, & peti ab illo potest, qui facit nos quærere ut inveniamus, petere ut accipiamus, pulsare ut aperiat nobis; soli tamen meditationi modo communi, & consueto vacandum est, nisi quis Divinâ inspiratione, & vocatione ad altius orationis geau eleve-

tur. Gratia autem meditationis nihil aliud est, quàm facilitas mentem ad Deum elevandi, sanctos affectus concipiendi, & effundendi cor suum ante conspectum Domini Dei sui. Hanc Deus humilibus largiri solet, qui non confidunt in virtute sua, ejusque opem implorant, ut, à quo datur orandi præceptum, ab ipso petatur auxilium; quia omne datum optimum, & omne donum perfectum defursum est descendens à patre luminum. Ideo incipienda est oratio à confessione nostræ impotentiae, & fragilitatis, à detestatione peccatorum, quia iustus initio orationis accusator est sui, & à rectitudine intentionis, nullo sibi proposito fine, nisi adimplendæ Divinæ voluntatis, de qua dicit Apostolus, *Hæc est voluntas Dei sanctificatio vestra* (1. Thess. 4: 3.) Qui aliter orat, Divinæ misericordiæ ostium contra se claudit.

§. L.

Fons Omnium bonorum oratio.

Quod de Sapientia scriptum est, hoc verè de Oratione dici potest: *Super salutem, & speciem dilexi illam, & proposui pro luce habere illam: quoniam inextinguibile est lumen illius. Venerunt autem mihi omnia bona pariter cum illa, & innumerabilis honestas per manus illius, & lætatus sum in omnibus, quoniam antecedit me ista, & ignorabam, quoniam horum omnium mater est. Infinitus enim thesaurus est hominibus: quo qui isti sunt; participes facti sunt amicitie Dei.* (Sap. 7.) Oratio quippe fons gratiæ est, virtutum patens, mentis illuminatio, merentium consolatio, lætantium jucunditas, cibus animæ omniumque bonorum origo, & custodia. Hæc iram Dei placat, veniam peccatorum impetrat, expellit vitia, liberat à periculis, & Divini amoris in nobis ignem accendit. In ea omnium virtutum actus exercetur. Prima verò ante omnes occurrit Fides, nemo enim oraret, nisi crederet Deum esse præsentem, & preces clamantium ad se audire, easque posse, & velle, si justè petimus, exaudire: Spes erigitur, quia maximam in Dei ope, & misericordia fiduciam habemus. Charitas excitatur Divinæ bonitatis consideratione, quæ urget nos ad ipsum super omnia diligendum. Per eam discimus adimplere omnem justitiam, & iustorum prudentiâ omnia perpendere. Fortitudo exercetur, quia orans firmiter statuit servire Deo, & pro ejus amore adversa

adversa omnia tolerare. Temperantiæ actus eliciuntur, quia mens orantis à terrenis & corporeis abhorrens, cœli delicias degustat. Donâ quoque Spiritûs sancti vim suam exerunt, quia intellectus de æternis illuminatur, Dei sapientiâ fruuntur, ipsique Deo appropinquans omnes creaturas scientiæ dono pro nihilo habet: tum luce ube-

riori perfusus in rerum agendarum dispositione per donam consilii non fallitur: ad orandum pro aliis pietate impellitur; Divinæ Majestatis celsitudine apprehensâ ejus timorem concipit, & ad multa pro Christo toleranda fortitudinè roboratur. Multis ergo virtutibus fulget, qui multum orationi incumbit.

P A R S II.

De moderandis animi affectionibus, & de studio virtutum.

§. I.

Querenda veritas, fugienda vanitas.

Veritatem omnes desiderant, omnes commendant, sed ubi ea sit, pauci cognoscunt: nam si scirent ubi esset, nihil amplius quærerent, nihil præter illam amarent. Et quidem in rebus mortalibus eam non esse evidens est. Quidquid enim in aliquo loco est, nullo modo permanere potest, si illud, in quo est, non permaneat: mortalia autem esse desinunt, quia intereunt, ac propterea in illis non est veritas. Quærenda igitur est in rebus immortalibus, quæ verè sunt, & in æternum futuræ sunt: quærenda in virtute, quæ nihil aliud est, quam æqualitas vitæ in omnibus veritati consentiens, exclusâ vanitate, & rerum pereuntium cohibito appetitu. Veritati enim congruit homo, cum animi motus ratio regit, & spiritus Dei in eo dominatur: Quod si cupiditatum tyrannico imperio subit, à veritate in vanitatem desluit, & variis, ac contrariis perturbationibus agitur, hinc timore, inde desiderio, hinc anxietate, inde inani lætitiâ; hinc rei amissæ dolore, hinc ardore adipiscendi quæ non habet; hinc acceptæ injuriæ cruciati, inde studio vindicandæ. Hi sunt videlicet omnium malorum fontes, quæ miserrimam animam vexant, vanitas & voluptas. Oriuntur ex vanitate eorum omnium, quæ propriam excellentiam fovere possunt, ardentissimum desiderium, magna sui æstimatio, aliorumque contemptus, & aversio à veritate. Ex voluptate propensio illa procedit, quâ fertur homo ad cibum, & potum, ad ludos, & relaxationes, & ad reliqua omnia, quæ corpo-

ri, & spiritui rebus terrenis occupato grata, & jucunda sunt. Hinc evagatio continua, & cordis effusio ad exteriora, quibus anima Deo vacua implere se studens, tota est in nugis & vanitatibus mundi, quærens homines, cum quibus recreetur, & confabuletur, & à quibus laudetur in desideriis, & vanitatibus suis. Hæc verò sunt, quæ homini carnali exosam reddunt Divinam Legem, & Evangelicam perfectionem. Evangelium siquidem nihil magis commendat, quam humilitatem: at natura corrupta semper inclinatur ad superbiam. Evangelium prædicat penitentiam, à qua homo maximè abhorret. Fides igitur est necessaria, quæ docet nos omnem veritatem; & hæc est victoria, quæ vincit mundum, Fides nostra. Filius Dei Patri consubstantialis, ut amorem nostrum à rebus terrenis avellendum esse doceret, fidem prædicationi suæ altissimâ virtutum exercitatione conciliavit. Divitias homines appetunt; pauper esse voluit: honoribus, & imperiis inhiant; abscondit se ne fieret Rex: contumelias intolerabiles esse arbitrantur; omne genus injuriarum sustinuit: calumnias detestantur; innocens damnari voluit. Vita ejus disciplina morum fuit, nec ullum à nobis peccatum committi potest, nisi cum appetimus quæ ille contempsit; aut ea fugimus, quæ ille sustinuit. Stultus igitur est qui vitam beatam in iis positam putat, quæ spernenda esse Christus docuit.